

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **EUROSPEED czech s.r.o.**, IČ: 27227588
se sídlem Pařížská 1075/5, Praha 1
zastoupen Ing. Rambousek a partner a.s.
se sídlem Křišťanova 4/1544 Praha 3

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2020, č. j. 16595/20/5300-22443-712876,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 30. 4. 2020, č. j. 16595/20/5300-22443-712876, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Ing. Jana Rambouska, daňového poradce.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeny dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „správce daně“) č. j. 7810018/19/2001-52522-108539, č. j. 7810115/19/2001-52522-108539, č. j. 7810167/19/2001-52522-108539, č. j. 7810304/19/2001-52522-108539, č. j.

7810381/19/2001-52522-108539,	č. j.	7810585/19/2001-52522-108539,	č. j.
7810672/19/2001-52522-108539,	č. j.	7810704/19/2001-52522-108539,	č. j.
7810792/19/2001-52522-108539,	č.j.	7810977/19/2001-52522-108539,	č.j.
7811060/19/2001-52522-108539,	č.j.	7811141/19/2001-52522-108539,	č.j.
7811181/19/2001-52522-108539,	č.j.	7810098/19/2001-52522-108539,	č.j.
7810133/19/2001-52522-108539,	č.j.	7810189/19/2001-52522-108539,	č.j.
7810348/19/2001-52522-108539,	č.j.	7810564/19/2001-52522-108539,	č.j.
7810618/19/2001-52522-108539,	č.j.	7810687/19/2001-52522-108539,	č.j.
7810746/19/2001-52522-108539,	č.j.	7810812/19/2001-52522-108539,	č.j.
7811018/19/2001-52522-108539,	č.j.	7811088/19/2001-52522-108539,	č.j.
7811165/19/2001-52522-108539.			

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zejména vyplynulo, že po daňové kontrole (zahájena 28. 8. 2017) na daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období leden 2016 až červen 2017 v rozsahu přijatých zdanitelných plnění, později rozšířené (dne 17. 8. 2018) o zdaňovací období červenec 2017 až leden 2018 v rozsahu přijatých zdanitelných plnění (dále též „předmětná zdaňovací období“), dospěl správce daně k závěru, že žalobce neprokázal splnění podmínek dle § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“) nároku žalobce na odpočet daně v celkové výši 14 738 088, 33 Kč ze základu daně 70 181 373 Kč z plnění (úklid černých skládek, metení chodníků včetně svozu Praha 4 (mimo uložení), služby související s okleštěním vegetace pod vedením VN a VVN, administrativa spojená s vyhledáváním vlastníků pozemků pro skupinu ČEZ, úklid Ministerstva kultury a úklid Národní knihovny) dle daňových dokladů, na nichž je jako dodavatel uvedena společnost STRIVIUS, s. r. o., IČ 24261530 (dále jen „STRIVIUS“). Na výsledek kontrolních zjištění žalobce reagoval, následně s ním byla projednána zpráva o daňové kontrole za předmětná zdaňovací období (č. j. 1534301/19/2809-60562-606307), byly vydány výše uvedené dodatečné platební výměry (dále též „DPV“), o odvolání, ve kterém žalobce argumentoval obdobně jako v nyní podané žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V něm se podrobně vypořádal s odvolacími důvody a přisvědčil právnímu posouzení skutkových zjištění správce daně.

III. Obsah žaloby

3. Žalobce v úvodu žaloby popsal skutkový stav a v *prvním žalobním bodu* ve vztahu k pochybnostem správce daně, zda byly splněny hmotně-právní podmínky vzniku nároku na odpočet uvedl, že správci daně v době daňové kontroly opakovaně nabízel provedení místního šetření k ověření provádění prací, správce daně ale provedl obhlídku pouze jednoho místa, ostatní odmítl. Žalobce poskytl správci daně veškeré podklady, není pravdivé tvrzení, že doložil pouze faktury. Činnost dodavatele zkoumaly orgány činné v trestním řízení, v trestním spise není založen žádný důkaz nebo odposlech, že se žalobce do daňového podvodu zapojil. V rámci domovní

prohlídky byly u subdodavatele nalezeny vstupní karty, které naopak potvrzují, že práce byly vykonávány. Veškeré platby subdodavatelům byly hrazeny výhradně přes bankovní účet a sám žalovaný uznal, že žalobce nemohl práce vykonávat vlastními silami. Jednatel dodavatele potvrdil, že práce byly provedeny, ale s ohledem na trestní stíhání dále odmítl vypovídat. Žalovaný se v řízení odmítl zabývat otázkou, kdo tedy práce, které nezpochybňuje, vykonal, když existují prokazatelné úhrady na bankovní účet dodavatele.

4. Podle žalobce je sporné, zda správce daně unesl důkazní břemeno, resp. zda jej přenesl dle § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „DŘ“) zpět na žalobce k jeho důkaznímu břemeni dle § 92 odst. 3 DŘ. Žalovaný se snažil pochybnosti odůvodnit nepodstatnými okolnostmi. Správcem daně nebylo ve smyslu ust. § 92 odst. 5 písm. c) DŘ cokoliv prokázáno, správce daně se jím uváděné skutečnosti toliko domníval. Ve vztahu k jednotlivým zdrojům pochybností žalobce popřel, že by jakkoliv nasvědčovaly tomu, že příslušná zdanitelná plnění nebyla fakticky poskytnuta právě společností STRIVIUS. S odkazem na výsledek daňového řízení ve věci daně z příjmů právnických osob žalobce dále uvedl, že správce daně v tomto jiném daňovém řízení dospěl k závěru, že plnění musela být žalobci subdodavatelky poskytnuta. Zdanitelná plnění hradil svému dodavateli bezhotovostně, proto nemohl disponovat dalšími prostředky pro případné další zaměstnance. O jakýchkoli poměrech vlastních dodavatelů neměl povědomí. Nemohl znát, jak si subdodavatelé platí, když neměl tušení o jejich existenci. Případné nestandardnosti ve vztazích mezi subdodavatelem a jejich vzájemných platbách v hotovosti nemohou jít k tíži žalobce. Daňový subjekt není povinen ověřit, zda dodavatelé plní svoje povinnosti vztahující se k zaměstnancům. S odkazem na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-430/19, C. F., ze dne 4. 6. 2020 pak žalobce rozporoval právo správce daně požadovat od žalobce další důkazní prostředky nad rámec předložených daňových dokladů.
5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítal neobjektivní hodnocení důkazů s tím, že při domovní prohlídce u dodavatele žalobce pana S. byly nalezeny vstupní karty zaměstnanců. Žalovaný však tento důkaz před žalobcem zamlčel, čímž postupoval v rozporu s rozsudkem Soudního dvora EU C-189/18 ve věci Glencore Agriculture Hungary Kft. ze dne 16. 9. 2019, podle kterého musí správce daně seznámit daňový subjekt se všemi důkazy, které získal v jiných, např. trestních řízeních. Žalovaný účelově vybral z trestního spisu pouze fakta, která mají svědčit proti žalobci. Žalobce neměl povědomí o tom, jakým způsobem provádí transakce jeho dodavatelé, neměl možnost to zjistit a ani nyní nemá možnost ověřit pravdivost tvrzení žalovaného. Žalovaný použil jemu dostupné odposlechy, ale pomíjí, že na odposleších není nikde zachyceno, že by práce společnost STRIVUS neprováděla. Úprava nesprávně uvedených údajů na faktuře je přitom v běžném obchodním styku zcela normální. Jinak řečeno žalovaný v bezradnosti, kdy není schopen rozporovat důkazy předložené daňovým subjektem jednoznačně prokazující uskutečněné plnění, používá bezvýznamné argumenty, protože jiné důkazy vyvracející tento fakt neexistují.

6. Ve *třetím žalobním bodu* žalobce tvrdil rozpor žalobou napadeného rozhodnutí s rozsudkem Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“) ze dne 4. 6. 2020 ve věci C-430/19, C. F., podle kterého pouhé nepodložené podezření vnitrostátní daňové správy ohledně toho, zda skutečně došlo k hospodářským plněním, na jejichž základě byla vystavena daňová faktura, není důvodem pro odepření nároku na odpočet DPH, jestliže osoba povinná k dani není schopna předložit kromě uvedené faktury další důkazy, které dokládají, že k hospodářským plněním skutečně došlo. Podle citovaného rozsudku nelze po osobě povinné k dani vyžadovat, aby ověřila, že vystavitel faktury týkající se zboží a služeb, na které je uplatňován tento nárok, má k dispozici dotčené zboží a je sto uvedené zboží dodat a zda splnil své povinnosti podat daňové přiznání a uhradit DPH, a tím se ujistila, že na straně subjektu na vstupu nedošlo k nesrovnalostem či daňovému úniku, nebo aby v tomto ohledu měla k dispozici určité doklady.
7. V závěru žalobce uvedl, že předložil řadu důkazů, počínaje bankovními výpisy. Nelze po něm požadovat, aby prověřoval, zda jeho subdodavatelé měli své zaměstnance nahlášeny u sociální správy, zda vybírali peníze v hotovosti a další podrobnosti, o kterých nemohl mít povědomí.
8. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný k *prvnímu žalobnímu bodu* k okolnostem, z nichž vyplynuly pochybnosti správce daně, poukázal na body 31 a násl. svého rozhodnutí s tím, že pokud žalobce namítá nepodstatnost jednotlivých zjištění, činí tak ve vztahu k pouhému zlomku skutečností, které byly správcem daně prokázány. Veškerá zjištění správce daně jsou podrobně popsány na stranách 16 až 19 zprávy o daňové kontrole a tam jsou podrobně popsány. Dílčí skutečnosti nasvědčující tomu, že fakticky nebyla plnění od společnosti STRIVIUS žalobcem přijímána. Společnost STRIVIUS nepatřila mezi schválené dodavatele vztahující se ke smlouvě ČEZ Distribuce. Tato skutečnost je jednou z mnoha indicií, která v kontextu s dalšími zjištěnými skutečnostmi svědčí o tom, že služby společnost STRIVIUS neposkytla. Obdobně ve vztahu ke školení bezpečnosti a ochrany zdraví při práci bylo správcem daně zjištěno, že žalobce školil jednatele dodavatelských společností, avšak jednatele společnosti STRIVIUS nikoli. Žalobce se přitom zavázal plnění poskytovat prostřednictvím proškolených pracovníků, žalobce sám uvedl, že školil i některé zaměstnance společnosti STRIVIUS. Shora uvedené však svědčí o tom, že zaměstnanci společnosti STRIVIUS se fakticky na příslušných zakázkách nepodíleli.
10. Ke zpochybnění významu zjištění ohledně personálního zázemí subdodavatelů zdůraznil, že ani podle přiznaných daňových povinností na dani z příjmů fyzických osob vybírané srážkou neměli subdodavatelé dostatečné personální zázemí.

11. K poukazu žalobce na výsledek daňové kontroly na dani z příjmů právnických osob žalovaný uvedl, že nárok na odpočet daně je na rozdíl od daně z příjmů vázán toliko na zdanitelná plnění s nárokem na odpočet daně, přičemž podmínky uznatelnosti vynaložených nákladů jsou stanoveny odlišně zákonem o daních z příjmů. K opominutí důkazních prostředků z trestního řízení poukázal na bod 121 svého rozhodnutí.
12. K neznalosti poměrů na straně dodavatelů uvedl, že pochybnosti správce daně nemohla rozptýlit ani skutečnost, že žalobce hradil dodavateli za přijaté služby bezhotovostně. V posuzované věci byla zjištěna existence řetězce vytvořeného za účelem „daňové optimalizace“ vytvářením fiktivních plnění na vstupu. V takových řetězcích obvykle dochází k výběru uhrazených finančních prostředků v hotovosti a k jejich většinovému navrácení subjektu, jehož daňové povinnosti jsou „optimalizovány“. Pravidlem přitom je, že optimalizující subjekt provádí bezhotovostní úhrady za účelem vytvoření objektivní a snadno zjiřitelné stopy příslušné transakce, zatímco vrácení finančních prostředků probíhá v hotovosti, jelikož v tomto případě je naopak žádoucí, aby tento přesun finančních prostředků nezanechal jakékoliv stopy. V daném případě žalobce hradil dodavateli za přijaté služby bezhotovostně, dodavatel žalobce převážnou většinu prostředků vybíral v hotovosti. Nelze tak přisvědčit argumentaci žalobce, že nemohl disponovat dalšími prostředky pro případné další zaměstnance, neboť ze strany 48 – 50 zprávy o daňové kontrole plyne, že pro žalobce vykonávaly práce „další“ osoby, a lze předpokládat, že tak nečinily bez nároku na určitou odměnu. Ačkoliv výše uvedené obecné poznatky o fungování „daňové optimalizace“ nebyly ve vztahu k žalobci prokázány, ve spojení s výše uvedeným zjištěním o osobách vykonávajících práce pro žalobce mimo pracovněprávní vztahy do sebe logicky zapadají, v důsledku čehož se oproti žalobcem uváděné argumentaci jeví jako pravděpodobnější. Argumentace žalobce, že o jakýchkoli poměrech vlastních dodavatelů neměl povědomí, se míjí s podstatou věci, kdy správci daně vznikly pochybnosti o faktickém přijetí zdanitelných plnění, jak byla deklarována, a žalobce tyto pochybnosti nerozptýlil. Okolnosti, kterými je ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) DŘ zpochybňována věrohodnost předložených dokladů, nemusí nutně být daňovému subjektu známy, takový požadavek ze zákona nevyplývá. Žalobce nad rámec daňových dokladů nepředložil jiné důkazní prostředky, které jinak v rámci běžných obchodních vztahů obvykle vznikají (objednávky, předávací protokoly atp.), v tomto ohledu nebylo po žalobci požadováno cokoli nad rámec běžné obezřetnosti v obchodních vztazích.
13. K *druhé žalobní námitce* žalovaný uvedl, že k žádnému opomíjení důkazních prostředků nedošlo. Správce daně hodnotil veškeré důkazní prostředky, ať se jednalo o důkazy předložené žalobcem či nalezené v trestním spisu. Všechny dokumenty k obchodní spolupráci žalobce se společností STRIVIUS, jakož i k obchodní spolupráci společnosti STRIVIUS s jejími dodavateli získané z trestního spisu jsou zařazeny ve veřejné části spisu, do které je žalobce oprávněn nahlédnout. Pokud jde o vstupní karty zaměstnanců, jakož i docházkové knihy, které měly být údajně nalezeny při domovní

prohlídce pana S., tyto nebyly při nahlížení do trestního spisu nalezeny, a proto tyto důkazní prostředky nebylo možné hodnotit.

14. Ve vztahu k *třetí žalobní námitce* žalovaný nesouhlasil s žalobcem stran rozporu napadeného rozhodnutí s evropským právem, neboť právní názor vyjádřený v rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 4. 6. 2020 ve věci C-430/19, C. F., je aplikovatelný výlučně v případech, kdy důvodem pro požadování dalších důkazních prostředků vedle faktury, je toliko nepodložené podezření správce daně o neuskutečnění transakce, což plyne ze skutkového shrnutí věci, kdy v dané věci neexistovala jakákoliv skutková zjištění nasvědčující tomu, že by se deklarovaná plnění neuskutečnila. Je si vědom, že další důkazní prostředky k prokázání souladu faktického stavu se stavem formálním, nelze po daňovém subjektu požadovat na základě ničím nepodloženého podezření, jak tomu bylo v žalobcem odkazovaném rozsudku. Tak tomu ovšem ve zde posuzované věci nebylo, neboť o souladu deklarovaného stavu se stavem skutečným existují důvodné pochybnosti. Ve smyslu § 73 odst. 1 ZDPH nesmí existovat pochybnosti o tom, že daňový doklad věrně odráží faktickou stránku věci, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění. Správce daně tížilo důkazní břemeno ve smyslu ust. § 92 odst. 5 písm. c) DŘ, když měl prokázat skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných žalobcem. Povinností správce daně ovšem není prokázat faktický stav daňovým subjektem deklarovaných skutečností, nýbrž prokázat, že o souladu deklarovaného stavu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby, přičemž této povinnosti správce daně v posuzované věci nepochybně dostál. Na žalobce bylo tedy řádně přeneseno důkazní břemeno, když veškerými správce daně prokázanými skutečnostmi v jejich vzájemných souvislostech byla vyvrácena věrohodnost žalobcem předložených dokladů.
15. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Další podání účastníků řízení

16. V replice ze dne 5. 1. 2022 žalobce setrval na svém stanovisku, že finanční prostředky poskytl bezhotovostně, žalovaný nezpochybňuje, že práce byly provedeny, sporné tedy zůstává, zda služby byly poskytnuty deklarovaným dodavatelem. Důvody, kterými žalovaný zpochybňuje provedení prací, považuje za nedostatečné. Není odpovědný za povinnosti spojené se zaměstnáváním pracovníků dodavatele, jak vyplývá z rozhodnutí SDEU, tak českých soudů např. rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ve věci sp. zn. 31 Af 33/2020, z něhož citoval. Pro případ, že by soud v nyní projednávané věci seznal, že žalobce neunesl důkazní břemeno o tom, že práce byly provedeny deklarovaným dodavatelem, upozornil na rozsudky SDEU C-154/20 ve věci Kemwater ProChemie (dále též „rozsudek Kemwater“) a C-438/09 ve věci Dankowski, a závěry z nich vyplývající. Uzavřel, že i kdyby byl dodavatel odlišný od deklarovaného, i když tomu tak nebylo, díky objemu zakázek se stal plátcem DPH, protože by několikanásobně překročil limit 1 000 000 Kč jenom díky plněním

poskytnutým žalobci. Žalovaný tak postupoval nejen v rozporu s dosavadní judikaturou, nevypořádal se ale ani s judikaturou SDEU, jeho rozhodnutí je tak třeba zrušit pro nepřezkoumatelnost.

17. Žalovaný v reakci na repliku opětovně uvedl, že zjištění ohledně nedostatečného personálního zázemí deklarovaných dodavatelů bylo toliko jednou z vícero skutečností zakládajících pochybnosti správce daně ohledně poskytnutí plnění deklarovanými dodavateli. Oproti žalobcem odkazovanému rozsudku v posuzované věci není žalobci kladeno k tíži, že podrobnosti ohledně těchto záležitostí dodavatelů aktivně nezjišťoval, žalobce není žádným způsobem činěn odpovědným za neplnění jakýchkoliv povinností ze strany jeho dodavatelů. K tomu poukázal na body 38 až 49 svého rozhodnutí s tím, že z následných bodů 50 až 56 je zřejmé, že žalobce neodstranil pochybnosti správce daně. Hodnocením všech dostupných důkazních prostředků se podrobně zabýval v bodech 58 až 109 žalobou napadeného rozhodnutí, z nichž je patrné, že závěr o neprokázaném přijetí zdanitelných plnění od deklarovaných dodavatelů žalobce není zdaleka založen pouze na zjištěních o absenci zaměstnanců u deklarovaných dodavatelů, resp. jejich subdodavatelů. Za zásadní odlišnost od žalobcem odkazované judikatury považoval skutečnost, že v odkazované věci bylo subjektu kladeno v rámci posouzení jeho účasti v podvodném řetězci transakcí k tíži, že si aktivně nezjišťoval, nakolik si jeho dodavatel plní veřejnoprávní povinnosti spojené se zaměstnáváním cizinců, zatímco v posuzované věci byla absence zaměstnanců na straně deklarovaných dodavatelů toliko jednou ze skutečností zakládajících pochybnosti ohledně toho, zda tito dodavatelé skutečně poskytli žalobci deklarovaná zdanitelná plnění.
18. K věci Kemwater nesouhlasil s tvrzením žalobce, podle něhož žalovaný výslovně uvedl, že nezpochybňuje přijetí provedených prací. V posuzované věci je nesporné, že žalobce poskytl zdanitelná plnění svým odběratelům, tj. že příslušné práce pro odběratele byly provedeny. Ovšem v rovině přijetí zdanitelných plnění žalobcem panují pochybnosti ohledně přijetí zdanitelného plnění od deklarovaného dodavatele i ohledně toho, zda bylo zdanitelné plnění přijato v deklarovaném rozsahu (srov. bod 13 žalobou napadeného rozhodnutí). S ohledem na tyto pochybnosti, které nebyly vyvráceny ani v rámci odvolacího řízení, v sobě závěr o tom, že žalobce neprokázal přijetí zdanitelných plnění od deklarovaných dodavatelů v rozsahu uvedeném na daňových dokladech, může zahrnovat množství skutkových situací, ve kterých žalobce mohl zdanitelná plnění poskytnutá vlastním odběratelům zajistit vícero dodávkami od osob nepovinných k dani nebo i z části vlastními silami, z čehož by mu nárok na odpočet daně z přidané hodnoty také neplynul. To představuje zásadní aspekt, který dokládá nesprávnost úvahy žalobce ohledně povinnosti přiznat nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v důsledku celkového objemu žalobcem přijatých zdanitelných plnění. Žalobce totiž vychází z chybné premisy, že pokud neprokázal přijetí zdanitelných plnění od deklarovaných dodavatelů, byla mu tato poskytnuta jiným subjektem, který s ohledem na objem plnění musel být osobou povinnou k dani.

19. V posuzované věci žalobce neprokázal, že by deklarovaná plnění od jakékoliv konkrétní osoby v deklarovaném rozsahu přijal, s ohledem na prokázaný skutkový stav nelze v posuzované věci vyloučit, že žalobce příslušná plnění poskytnutá odběratelům zajistil jiným způsobem. Žalobcem navrhovaný závěr o překročení obrátu dle § 6 ZDPH pročež by byl dodavatel plátcem daně, proto nelze na základě prokázaného skutkového stavu platně učinit. V posuzované věci nebylo s ohledem na neprokázaný rozsah přijatých zdanitelných plnění a přetrvávající pochybnosti ohledně rozsahu přijatých zdanitelných plnění prokázáno, že by jakýkoliv konkrétní subjekt žalobci poskytl plnění v objemu přesahujícím 1 000 000 Kč a v důsledku toho by byl ze zákona plátcem daně. Rozsudek ve věci Kemwater tak nelze u žalobce aplikovat.
20. Nesouhlasil ani s tvrzením o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť povinností žalovaného není zabývat se aplikovatelností všech myslitelných právních názorů vyplývajících z jakékoliv judikatury, aniž by žalobce v rámci odvolacího řízení rozpor s touto judikaturou namítal.

VI. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

21. Soud ve věci jednal postupem podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nadále na ústním jednání netrval a žalovaný jeho nařízení nepožadoval. Žalobce důkazy nenavrhoval, soud o nich proto nerozhodoval a při svém posouzení vyšel z obsahu spisového materiálu, který si od žalovaného vyžádal.
22. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
23. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
24. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.
25. Podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona o DPH plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.
26. Podle § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad.
27. Podle § 29 odst. 1 písm. f) zákona o DPH daňový doklad musí obsahovat údaje o rozsahu a předmětu plnění.

28. Podle ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.
29. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
30. Soud úvodem předesílá, že důvodem vydání žalobou napadeného rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce neprokázal, že předmětná plnění přijal od konkrétního dodavatele společnosti STRIVIUS. Žalobce tak v podané žalobě rozporuje zejména tento závěr daňových orgánů.
31. Pokud jde o námitky stran důkazního břemene na straně správce daně dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu a na straně žalobce dle § 92 odst. 3 téhož zákona soud k tomu předně uvádí, že otázka rozložení důkazního břemene v daňovém řízení je odpovídajícím způsobem zodpovězena v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013-66, ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 193/2015-70, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49). Z ní vyplývá, že daňové řízení je založeno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy. I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní, respektive § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. „Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují „vážné a důvodné pochyby“. Správce daně je proto povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak může unést své zákonné důkazní břemeno. Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím. Pokud tyto důkazy spolehlivě prokazují tvrzení daňového subjektu, přechází důkazní břemeno zpět na správce daně. V opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2019, sp. zn. 5 Afs 133/2018).
32. Ve vztahu ke skutkovému stavu, který správce daně a žalovaný posuzovali v souladu s platnou právní úpravou a rozhodnou judikaturou správních soudů v době vydání svých rozhodnutí soud uvádí, že nepřisvědčil argumentaci žalobce o neunesení důkazního břemene správcem daně ohledně důvodnosti pochyb ve vztahu k splnění

hmotně-právních podmínek vzniku nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, tj. že plnění bylo přijato v deklarovaném rozsahu právě od osoby na daňových dokladech uvedené. Jak již bylo výše uvedeno, podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních. Každý daňový subjekt má jak povinnost sám daň přiznat, tedy nese břemeno tvrzení, tak rovněž povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní. Ve vztahu k uplatnění nároku na odpočet daně plyne konkrétní obsah povinnosti tvrzení z ust. § 72 odst. 1 ZDPH, podle kterého musí daňový subjekt při uplatnění nároku na odpočet daně tvrdit, že přijal zdanitelné plnění a že toto následně použil pro uskutečňování své ekonomické činnosti. Co se týče povinnosti důkazní, z ustanovení § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH plyne, že plátce musí mít pro uplatnění nároku na odpočet daně daňový doklad. K tomu, aby mohl daňový doklad sloužit jako důkaz k prokázání nároku na odpočet daně, musí obsahovat všechny náležitosti stanovené v ustanovení § 29 ZDPH, tedy mimo jiné podle písm. a) označení osoby, která uskutečňuje plnění, b) daňové identifikační číslo osoby, která uskutečňuje plnění, f) rozsah a předmět plnění.

33. Ačkoliv prokazování nároku na odpočet daně je prvotně záležitostí dokladovou, z judikatury NSS vyplývá požadavek na soulad skutečného stavu se stavem formálněprávním (srov. rozsudek NSS č.j. 9 Afs 57/2013-37 a č.j. 1 Afs 96/2016-28). Nárok na odpočet daně tedy nemá základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2006 č.j. 2 Afs 7/2006-107 a ze dne 19. 4. 2018 č.j. 7 Afs 125/2017-27). Obdobně Ústavní soud opakovaně konstatoval, že jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu, neboť daňový doklad v tomto případě pouze stimuluje uskutečnění zdanitelného plnění, není však relevantním důkazem o jeho uskutečnění (viz usnesení ze dne 29. 9. 2004, sp.zn. III. ÚS 365/04, ze dne 11. 2. 2008, sp.zn. I. ÚS 1841/07). Vzniknou-li tedy správci daně pochybnosti o správnosti údajů na daňovém dokladu předloženém daňovým subjektem k prokázání nároku na odpočet, ztrácí daňový doklad svoji důkazní hodnotu předvídanou v § 73 odst. 1 ZDPH a nárok na odpočet daně je třeba prokazovat dalšími způsoby předvídanými daňovým řádem (srov. rozsudek NSS č.j. 1 Afs 10/2010-71). Prokázat nevěrohodnost, neúplnost, neprůkaznost či nesprávnost účetnictví však dle ustálené judikatury NSS neznamená prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností. Jinak řečeno správce daně není povinen prokázat, že se obchodní transakce neuskutečnila tak, jak to tvrdí daňový subjekt, či prokázat namísto daňového subjektu, jak se transakce uskutečnila. K přenesení důkazního břemene zpět na daňový subjekt postačí, že správce daně prokáže, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby (srov. též rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2012 č.j. 8 Afs 14/2012-61).

34. Vážné a důvodné pochyby se odvíjejí zejména od neexistence plnění (NSS 2 Afs 54/2011), pochybnosti o deklarovaném dodavateli (NSS 9 Afs 181/2014), či absence dobré víry (NSS 2 Afs 15/2014). V dané věci se pochyby správce daně odvíjely od

zjištění, že společnost STRIVIUS, jako dodavatel žalobce, neměla zaměstnance, kteří by předmětné práce vykonávali. Vyúčtování k dani z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti podala společnost naposledy za rok 2014. Také subdodavatelé společnosti STRIVIUS nemají žádné zaměstnance nebo jen velmi nízký počet zaměstnanců, což je zřejmé ze zjištění správce daně, že většina těchto subdodavatelů za rok 2016 nepodala vyúčtování daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti nebo měli nízké osobní náklady. Dále se společnost STRIVIUS jevila jako riziková společnost, poněvadž sídlí na virtuální adrese, nemá webové stránky a ani v živnostenském rejstříku nemá uvedenou žádnou provozovnu, nezveřejňuje obchodní závěrku ve veřejném rejstříku, když naposledy zveřejnila účetní závěrku za rok 2014. Oprávněnost pochybností správce daně plynula dále ze skutečnosti, že i subdodavatelé společnosti STRIVIUS vykazují typické znaky rizikových subjektů, neboť sídlí ve virtuálních sídlech, nemají žádné webové stránky, žádné provozovny a nízké daňové povinnosti při vysokých obratech. Z listin zabavených při domovních prohlídkách bylo zjištěno, že společnost STRIVIUS vystupovala v řetězci pouze jako článek, který přefakturoval služby s minimální obchodní přírůžkou. Poskytovateli služeb měly být společnosti TRADIA, DININGCARD a KIANA, které většinu přijatých zdanitelných plnění vykazovaly v kontrolním hlášení v oddílu B3, neměly téměř žádné zaměstnance a nesly další znaky rizikových obchodních korporací. Na počátku řetězce tedy figurovaly společnosti, které vykazovaly téměř všechna přijatá plnění v kontrolním hlášení v oddílu B3, v němž není povinností identifikovat dodavatele plnění do částky 10 000 Kč za jedno plnění a tak tedy není možné zjistit identitu takového dodavatele. Tím nebylo možné ověřit, zda tomuto dodavateli vůbec vznikla povinnost přiznat z předmětného plnění daň (§ 72 odst. 3 ZDPH). Společnosti STRIVIUS jako rizikovému subjektu nasvědčuje také skutečnost, že STRIVIUS nehradila bezhotovostně platby svým dodavatelům a peněžní prostředky připsané na její bankovní účet obratem vybírala v hotovosti. Na základě těchto detekovaných pochybností správce daně zcela oprávněně vyzval žalobce, aby předložil důkazní prostředky prokazující oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od deklarovaného dodavatele, společnosti STRIVIUS, resp. aby prokázal, že práce fakturované společností STRIVIUS byly touto společností fakticky poskytnuty a tím prokázal, že byly splněny podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně podle ustanovení §§ 72 a 73 ZDPH.

35. Pro splnění povinnosti dokazování přitom nestačí, aby daňový subjekt na výzvy správce daně pouze reagoval, ale je třeba, aby předložil a prokázal vše, co bylo správcem daně požadováno (usnesení ÚS ze dne 24. 7. 2002, sp. zn. I. ÚS 161/02). Žalobce místo toho, aby předložil důkazy, které by dokazovaly, že přijatá zdanitelná plnění byla poskytnuta deklarovaným dodavatelem společností STRIVIUS, v rámci reakce na výzvy správce daně ze dne 13. 3. 2018 a 17. 12. 2018 navrhoval výslech pracovníků oddělení řízení dodavatelů ČEZ a pana Z. z MČ Praha 4, kteří měli práce přebírat, čímž měl být podle žalobce prokázán objem prací, které žalobce nemohl vykonat vlastními silami. Dále žalobce žádal vzít v potaz předložený důkaz o

bankovních úhradách jeho dodavatelům a nález karet pro vstup do objektů, které byly subdodavatelsky uklíženy při domovní prohlídce u pana S. Žádné z těchto důkazů nebyly způsobitelné rozptýlit pochybnosti správce daně, že přijatá zdanitelná plnění byla poskytnuta deklarovaným dodavatelem, společností STRIVIUS.

36. Žalobce rovněž nepředložil důkazy k odstranění pochybností správce daně stran předložených faktur – daňových dokladů, které obsahovaly pouze obecný a nekonkrétní předmět plnění, z něhož nebylo lze zjistit, k jaké zakázce v rámci ekonomické činnosti se přijaté plnění vztahovalo ve smyslu § 29 odst. 1 písm. f) ZDPH. Dále žalobce nepředložil důkazy k rámcovým objednávkám, z kterých nebylo zřejmé, v jakém rozsahu byly služby společností STRIVIUS poskytnuty, ani k jakým dílčím zakázkám se tyto objednané služby vztahují a dokladu o absolvování školení. Shora uvedené nedostatky žalobce neodstranil ani vyjádřením k výsledkům kontrolních zjištění, kdy nepředložil žádné nové důkazní prostředky, kterými by prokázal, že fakturované plnění poskytla společnost STRIVIUS. Z toho důvodu nepřenesl důkazní břemeno zpět na správce daně.
37. Soud nevěšel ani na námitku, že žalovaný, respektive správce daně porušil zásadu volného hodnocení důkazů. Správce daně seznámil žalobce se všemi důkazy, které získal v jiných, např. trestních řízeních, ve veřejné části spisu, do kterého byl žalobce oprávněn nahlédnout. Správce daně jiné důkazy a jejich případné hodnocení nepopřel ani nezatajil, neboť tyto neměl správce daně k dispozici. Nelze tak souhlasit se žalobcem, že žalovaný hodnotil důkazy neobjektivně a účelově vybíral z trestního spisu pouze fakta, která mají svědčit proti žalobci. V této souvislosti soud podotýká, že správce daně nemá povinnost zjišťovat všechny důkazy svědčící jak v prospěch, tak v neprospěch daňového subjektu. Při správě daní se totiž neuplatňuje zásada vyhledávací, primární iniciativa přísluší tomuto subjektu, který v procesu dokazování vedeném správcem daně musí své břemeno unést, jinak se vystavuje možnému kontumačnímu stanovení daně podle pomůcek (srov. § 98 DŘ). V dané věci správce daně vyvinul potřebné úsilí, aby zjistil skutečný skutkový stav věci, nicméně limitem pro zjišťování daňově významných skutečností je důkazní povinnost daňového subjektu spočívající v povinnosti prokázat všechny skutečnosti, k jejichž tvrzení je povinen. Správce daně tedy neporušil povinnost dbát o co nejúplnější zjištění skutečností rozhodných pro správné zjištění a stanovení daně.
38. K námitkám žalobce soud ovšem zdůrazňuje, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí, stejně jako správce daně v průběhu daňového řízení, při zpracování zprávy o daňové kontrole a při vydání platebních výměrů, vycházeli z dlouhodobé judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které jednou z podmínek pro přiznání nároku na odpočet DPH je prokázání, že zdanitelné plnění bylo přijato od jiného plátce DPH (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010-71, ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 246/2016-33, či ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Afs 10/2017-39). Tato judikatura však byla zpochybněna rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne

2. 8. 2017, č. j. 4 Afs 58/2017-78, (dále jen „rozsudek ve věci stavitelství Melichar“). Ve snaze sjednotit judikaturu byla věc předložena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak v rozsudku ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017-208, dospěl k závěru, že *„[P]ostavení dodavatele zboží nebo poskytovatele služeb jako plátce daně z přidané hodnoty je jednou z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně z přidané hodnoty [§ 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, čl. 168 písm. a) směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty]. Dodavatel zboží nebo poskytovatel služeb nemusí být jednoznačně identifikován, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že postavení plátce daně z přidané hodnoty nutně měl. Důkazní břemeno o tom tíží daňový subjekt uplatňující nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Výjimkou je situace, kdy údaje potřebné k ověření, zda je hmotněprávní podmínka nároku na odpočet naplněna, má k dispozici správce daně.“*
39. Z odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyplynulo, že se obrátil na Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“) s předběžnými otázkami ohledně nároku na odpočet DPH v situaci, kdy není jednoznačně zjištěna osoba dodavatele. SDEU na položené předběžné otázky odpověděl rozsudkem ze dne 9. 12. 2021 ve věci C-154/20, *Kemwater ProChemie*, takto: *„Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládána v tom smyslu, že uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (DPH) zaplacené na vstupu musí být odepřeno, aniž je správce daně povinen prokazovat, že se osoba povinná k dani dopustila podvodu na DPH nebo že věděla či vědět měla, že plnění, jehož se dovolává na podporu nároku na odpočet daně, bylo součástí takového podvodu, jestliže skutečný dodavatel daného zboží či služeb nebyl identifikován a tato osoba povinná k dani nepodá důkaz o tom, že tento dodavatel měl postavení osoby povinné k dani, to však za podmínky, že s ohledem na skutkové okolnosti a informace, jež osoba povinná k dani poskytla, nejsou k dispozici údaje potřebné k ověření, že skutečný dodavatel toto postavení měl.“* Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že SDEU potvrdil, *„že postavení dodavatele zboží nebo poskytovatele služeb jako osoby povinné k dani (v případě ČR plátce DPH) je jednou z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH. Nicméně připustil, že za určitých podmínek nemusí být tento dodavatel jednoznačně identifikován, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že postavení plátce DPH nutně měl. Důkazní břemeno o tom tíží osobu uplatňující nárok na odpočet DPH. Výjimkou je situace, že údaje potřebné k ověření, zda je hmotněprávní podmínka nároku na odpočet DPH naplněna, má k dispozici správce daně.“* Dle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu SDEU připustil i možnost, že *„nebude zjištěna identita dodavatele, přesto však budou splněny hmotněprávní podmínky vzniku nároku na odpočet DPH, pokud budou s ohledem na skutkové okolnosti k dispozici údaje potřebné k ověření, že dodavatel měl postavení plátce DPH.“*
40. Zároveň rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že rozsudkem SDEU *Kemwater ProChemie* byly dosavadní závěry judikatury Nejvyššího správního soudu buď popřeny (rozsudek ve věci stavitelství Melichar), nebo významně doplněny

(zbývající judikatura). Rozsudek ve věci stavitelství Melichar šel totiž odlišnou cestou, než kterou se vydal nakonec SDEU. Podle rozsudku ve věci stavitelství Melichar nebyla otázka prokazování toho, zda dodavatel byl plátcem DPH, nebo nikoliv, podstatná pro posouzení věci, neboť neznámá identita dodavatele by mohla hrát roli až v případě shledání podvodu na DPH. SDEU však potvrdil, že prokázání splnění hmotněprávních podmínek a prokázání podvodu na DPH jsou odlišné otázky.

41. Rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017-208, je zdejší soud vázán (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86).
42. Aplikací závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v projednávané věci nelze dospět k jinému závěru, než že je nutno napadené rozhodnutí zrušit, neboť je v otázce důkazního břemene daňového subjektu založeno na posouzení otázky, které pohledem aktuální judikatury SDEU a rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu neobstojí. Daňové orgány totiž poté, kdy ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyjádřily důvodné pochybnosti ohledně oprávněnosti uplatnění nároku na odpočet DPH u předmětných zdanitelných plnění, vedly dokazování v souladu s dosavadní judikaturou mj. k doložení, že tato plnění byla přijata od deklarovaného dodavatele, tj. od společnosti STRIVIUS. Ve smyslu výše uvedeného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017-208, však daňové orgány měly žalobce vést k prokázání, že dodavatel předmětného plnění byl plátcem DPH, což se nestalo. Daňové orgány se tedy nezabývaly tím, zda s ohledem na skutkové okolnosti případu neexistují údaje svědčící o tom, že dodavatel předmětného plnění byl plátcem DPH (případně, zda jim tyto skutečnosti nejsou známy z úřední činnosti). Tímto směrem nebylo dokazování vedeno a žalobce nebyl vyzván, aby takové okolnosti tvrdil a prokázal. V návaznosti na to se pak daňové orgány nevěnovaly tomu, zda žalobce v tomto ohledu unesl důkazní břemeno, případně zda daňové orgány sami nedisponovaly důkazy osvědčujícími danou skutečnost. Dle výše uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu však má být ověření daných skutečností provedeno, neboť pro přiznání nároku na odpočet DPH postačí, bude-li prokázáno, že dodavatel měl s jistotou postavení plátce DPH.
43. Pro úplnost soud k reakci žalovaného na repliku žalobce dodává, že podle obsahu spisového materiálu (zejména výzev 1 a 2 a závěrů, vyplývajících ze zprávy o daňové kontrole), jakož i podrobného odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správce daně a žalovaný vystavěli své závěry zásadně na skutečnosti, že žalobce neprokázal, že předmětná plnění přijal od dotčeného dodavatele. Soud tak nemohl přisvědčit tvrzení žalovaného, že z bodu 13. žalobou napadeného rozhodnutí vyplývají pochybnosti i ohledně toho, zda zdanitelné plnění bylo přijato v deklarovaném rozsahu. V bodě 13 totiž žalovaný po obecném poukazu na důkazní břemeno žalobce dle ust. § 92 odst. 3, 4 daňového řádu vymezuje jako spornou otázku, zda plnění bylo

přijato v deklarovaném rozsahu právě od osoby na daňových dokladech uvedené (tedy od dodavatele žalobce STRIVIUS), vyjádření pochybností o rozsahu zdanitelného plnění zde soud neshledal. Uvedené platí tím spíše, že žalovaný na jiných místech svého rozhodnutí (např. bod 118.) výslovně s odkazem na zprávu o daňové kontrole uvádí, že práce byly provedeny, nikoli ale deklarovaným dodavatelem, resp., že nebylo pochyb, že práce byly vykonány, ale odvolatel měl prokázat své tvrzení, že je poskytl deklarovaný dodavatel. Za tohoto stavu věci se soud nemohl samostatně zabývat otázkou, zda došlo k uskutečnění zdanitelného plnění či nikoliv.

44. Blíže se soud žalobními námitkami nezabýval, neboť to považuje za předčasné.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Na základě shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V dalším řízení je žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

46. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce, soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobce daňovým poradcem. Ty jsou tvořeny jednak odměnou za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a replika ve věci samé), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky) a DPH ve výši 2 142 Kč, kterou je daňový poradce povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. července 2022

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu